Iz 61,1-3a. 6a. 8b-9 (Misa posvete ulja);
Iv 13,1-15 (Misa večere Gospodnje)
Đakovo 5, studenoga 2026; Sprovodna misa za † nadbiskupa Marina Srakića.

Uzorita i preuzvišena gospodo nadbiskupi i biskupi,
preuzvišeni gospodine apostolski nuncije,
draga braćo svećenici, sestre redovnice, bogoslovi i redovničke pripravnice,
ožalošćena rodbino i prijatelji,
uvaženi predstavnici državnih, regionalnih i lokalnih vlasti,
znanstvenog, kulturnog, gospodarskog i društvenog života,
Srpske pravoslavne (Evangeličke te Reformirane) Crkve i drugih vjerskih zajednica,
braćo i sestre,

U evanđeoskom odlomku Petar moli Isusa da ga svega opere kako bi postao čist: I noge, i ruke, i glavu. I mi ga molimo da opere čitavoga svoga slugu, našeg nadbiskupa Marina.

Djetinjstvo, svećenička formacija i prve godine svećeničke službe. Nadbiskup Marin Srakić se rodio 6. srpnja 1937. godine u Ivanovcima i kršten je u župnoj crkvi Gospe Snježne u Harkanovcima. Svoje Ivanovce, Zelčin i Harkanovce te Valpovo i Podravske Podgajce je osobito volio i rado onamo odlazio sve dok je mogao.

Nadbiskup Marin je kao dječak s 11 godina, 1948., u ozračju komunističkog progona Crkve otišao u Dječačko sjemenište na Šalatu u Zagreb. Ondje je pohađao gimnaziju. Teologiju je studirao u Đakovu. Zbog manjka svećenika u pastoralu i zbog nesigurnih vremena, za svećenika je bio zaređen 5. ožujka 1960. već u četvrtoj godini teološkog studija, u 23. godini života.

Poteškoće su se u njegovu životu pokazivale kao izazov za još veće i gorljivije vjerničko i svećeničko predanje Bogu i Crkvi te za još zauzetiji rad. Nadbiskup. Marin je uz svoje redovite kapelanske i župničke obveze završio teološki studij te na KBF u Zagrebu postigao akademski gradus magistra znanosti, a kasnije i habilitirao te je bio proglašen "naslovnim docentom" na Katedri moralne teologije.

Zbog potreba u biskupiji biskup Bauerlein ga je pozvao da preuzme službu prefekta u Bogoslovnom sjemeništu i predavača moralne teologije na teološkom studiju u Đakovu. Kad je dobio putne dokumente poslao ga je kao pitomca

Papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima na nastavak poslijediplomskog studija na Papinskoj Akademiji Alfonsiana u Rimu. Po povratku sa specijalizacije 1970. godine, uz službu profesora moralne teologije paralelno je u biskupiji obavljao i više drugih službi.

Profesorska i druge svećeničke službe nadbiskupa Marina. Profesor moralne teologije i katoličkog društvenog nauka bio je kroz punih 29 godina. Uz to i profesor latinskog te talijanskog jezika na teološkom studiju pa i vjeronauka na Biskupskoj gimnaziji. Tu je i višegodišnja predavačka služba na poslijediplomskom studiju KBF u Zagrebu; predavanja na Institutu za teološku kulturu laika u Osijeku, na teološkoj formacija novakinja u Samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa.

Paralelno je kroz 5 godina obavljao službu prefekta u Bogoslovnom sjemeništu i 12 godina službu rektora. Kao rektor, nastojao je provesti koncilsku obnovu Bogoslovnog sjemeništa. Izradio je novi statut. Trudio se oko ostvarenja zahtjevnog iskoraka: od poslušnosti koncilskim odredbama o liturgijskoj obnovi, prema oživotvorenju duha saborske liturgijske obnove. Istodobno, kao odgojitelj, na razne je načine nas bogoslove poticao na usvajanje koncilskih smjernica te koncilskog duha kao pravog nadahnuća za cjelokupni crkveni, pa tako i za bogoslovski te budući svećenički život. Trudio se oko povezivanja obitelji i obiteljskog odgoja sa sjemenišnom formacijom bogoslova, oko prisutnosti bogoslova u životu njihovih župnih zajednica te oko povezivanja života i svećeničke formacije u Bogoslovnom sjemeništu.

Bio je prvi rektor Visoke bogoslovne škole nakon njezina osamostaljenja od Bogoslovnog sjemeništa. Sveti ga je Otac 1980. počastio počasnim naslovom "kapelana Njegove Svetosti". Biskup Ćiril Kos ga je 1982. imenovao kanonikom. Kao profesor moralne teologije i kao prefekt, pa potom kao rektor, pratio je i odgajao brojne generacije nas bogoslova.

Bio je krizmatelj i čest biskupov delegat na različitim crkvenim i društvenim svečanostima i slavljima. Gotovo 25 godina paralelno se samozatajno zatvarao u knjižnice i arhive središnjih biskupijskih ustanova te rado pio s izvora za povijest naše biskupije. S vremenom je postao najbolji živući poznavatelj povijesti naše biskupije.

Kao znanstvenik, bavio se ponajprije temama iz moralne teologije: savjest, moralno-teološki pristup sakramentima i svećeništvo. Tu su i odgojne teme, a osobito obiteljski i sjemenišni odgoj.

Posebno područje njegova znanstvenog rada, i njemu osobito drage bile su povijesne teme te bibliografija naših đakovačkih i srijemskih svećenika.

Početak biskupske službe. Na Svijećnicu 1990. godine profesor Marin Srakić je imenovan pomoćnim biskupom đakovačkim i srijemskim. Imenovanje biskupom te biskupsko ređenje 24. ožujka 1990. protekli su u atmosferi radosti zbog daha nadolazeće slobode. No, u zraku je bila već prisutna i prijetnja agresije na Hrvatsku. Biskupija je pretrpjela teška razaranja i bila je jedna od najteže stradalih tijekom agresije na Republiku Hrvatsku. Bila je podijeljena u tri dijela, poprište sukoba i brojnih zločina nad civilnim stanovništvom, s preko sto tisuća prognanih i protjeranih vjernika. Od ndb. Marina se tražila izuzetna pastirska ljubav prema Crkvi i narodu. Pronalazio je način te je preko Mađarske i Srbije odlazio u Srijem, gdje su katolički vjernici živjeli u svakodnevnom strahu. Obilazio je i hrabrio tu zastrašivanu Crkvu.

Iz Srijema je odlazio i na okupirano područje Republike Hrvatske te je ondje posjećivao malobrojne preostale katoličke vjernike i svećenike. Na drugu obljetnicu svoga biskupskoga ređenja je srčano i odvažno, tajno i poluilegalno preko Mađarske i Vojvodine hodočastio u Ilok. U samostansku spomenicu toga dana ondje je zapisao: "Na ovoj mirovnoj misiji obuzeše nas radost i nada, žalost i tjeskoba. Radost, jer smo našli vedrog i hrabrog oca Marka i njegove domaćice. Nada, da će svanuti bolja budućnost za sve nas. Ali i žalost i tjeskoba nad svim onim tužnim što smo usput vidjeli. Neka nas Gospodin, draga Gospa i sv. Ivan Kapistran čuvaju i sačuvaju!"

Na tim svojim obilascima pomno je bilježio i opisivao sve što je vidio u pojedinim mjestima. Tijekom ratnih godina obilazio je i brojne prognanike s područja biskupije, raspršene po Domovini i izvan nje. Obilazio je i hrvatske branitelje te je među njih nosio Isusove stavove i evanđeoske savjete. Ustrojavao je Caritas; odlazio na različite pregovore i razgovore o mirnoj reintegraciji, o povratku i obnovi života u okupiranim selima i župama. Hrabrio je i tješio ucviljene obitelji na masovnim i pojedinačnim sprovodima žrtava Domovinskoga rata.

Šest godina bio je pomoćni biskup, godinu dana koadjutor, šest godina dijecezanski biskup đakovački ili bosanski i srijemski, a onda pet godina prvi nadbiskup i metropolit đakovačko-osječki. Posljednjih 13 godina bio je emeritus. U Svećeničkom domu proveo je tri i pol godine.

Službe unutar HBK. U HBK ndb. Marin je bio predsjednik Vijeća HBK za nauk vjere i katehizaciju; predsjednik Pravne komisije HBK, predsjednik Vijeća za sjemeništa i duhovna zvanja, član Stalnoga vijeća HBK i kao kruna tih službi bio je njegov izbor na časnu i odgovornu službu predsjednika Hrvatske biskupske konferencije 2007. godine.

Njegova služba predsjednika Vijeća za katehizaciju poklopila se s početkom katehetskog djelovanja unutar osnovnih i srednjih škola te s prvim koracima vjerskog odgoja u predškolskim ustanovama. Nadbiskup Marin je skrbio o ustroju Nacionalnog katehetskog ureda i svih područja njegova djelovanja. Vodio je brigu oko rješavanja pravnog statusa vjeronauka i vjeroučitelja u državnim školama, o priznavanju odgovarajuće stručne spreme iz religiozne pedagogije i katehetike vjeroučiteljima i vjeroučiteljicama. Skrbio je o stvaranju sustava permanentnog obrazovanja vjeroučitelja, o izradi planova i programa školskog vjeronauka za sve uzraste učenika te o organiziranju doškolovanja osoba koje će preuzeti vjerski odgoj u predškolskim ustanovama.

Druga biskupijska sinoda đakovačka i srijemska. Godine 1997. godine ndb. Marin je preuzeo ratom razrušenu biskupiju, podijeljenu državnom granicom, čiji je velik broj vjernika još uvijek živio u progonstvu i očekivao povratak na svoja razrušena ognjišta te u opljačkane i opustjele domove, u sela i gradove s porušenim i teško oštećenim crkvama, župnim stanovima i pastoralnim prostorima. No, već na liturgiji preuzimanja službe dijecezanskog biskupa najavio je pripravu i sazivanje Druge biskupijske sinode. To se i ostvarilo. Završni sinodski dokument postao je *magna charta* biskupijskog pastoralnog djelovanja, a sinodske smjernice obilježile su njegovo cjelokupno pastirsko služenje unutar biskupije.

Poratna duhovna i materijalna obnova biskupije. Za istaknuti je njegovo ohrabrivanje svećenika, koje je redovito obilazio, radujući se s njima i s vjernicima, blagoslivljajući svaki napor i postignuti uspjeh. U povijesti Crkve na ovim prostorima vjerojatno nikada nije bilo sagrađeno niti obnovljeno u tako

kratkom vremenskom razdoblju toliko župnih i filijalnih crkava, župnih stanova i pastoralnih prostora kao u vrijeme njegove biskupske službe. Plod je to napora te velikih žrtava i odricanja naših svećenika i brojnih vjernika, ali i njegove svekolike podrške te osobnog zauzimanja i animiranja donatora.

Ne smijemo zaboraviti niti kasnije uređenje i dogradnju Nadbiskupskog vikarijata sa suvremenim pastoralnim centrom za grad i okolinu. Nadbiskupiji je također ostavio temeljito, izvana i iznutra, uređen Nadbiskupski dom. Uz njegovu potporu temeljito je izvana i iznutra obnovljena i secesijska zgrada Bogoslovnog sjemeništa.

Praštanje, pomirenje i ekumenska osjetljivost. Kao važnu dimenziju svoje biskupske službe ndb. Marin je prepoznao poticanje i odgoj za praštanje i pomirenje, za oslobođenje od svake mržnje i odustajanje od zla osvete. Trudio se odgajati za mirotvorstvo, promicati i snažiti ekumenski duh, snažiti povjerenje te promicati zajedništvo i suradnju s predstavnicima drugih kršćanskih Crkava. Smatrao je da nas je Božja providnost posijala na povijesnoj granici Zapada i Istoka Europe, te da je posebna zadaća Đakovačko-osječke crkvene pokrajine - budući da se na području svake od njezinih biskupija nalazi i sjedište jedne od eparhija Srpske pravoslavne Crkve - njegovanje povjerenja te promicanje ekumenskih odnosa i dijaloga; štoviše da smo bi biskupi s područja te Slavonsko-srijemske crkvene pokrajine pozvani senzibilizirati ostale biskupe unutar HBK za promicanje odnosa i dijaloga sa Srpskom pravoslavnom Crkvom, jer se i dijalog Svete Stolice sa Srpskom pravoslavnom Crkvom često odvija preko ili uz pomoć Hrvatske biskupske konferencije.

Apostolski pohod sv. Ivana Pavla II. Ndb. Marin je uspio u pregovorima oko plana 3. apostolskog pohoda sv. Ivana Pavla II. Republici Hrvatskoj postići te je u pohod našoj mjesnoj Crkvi 7. lipnja 2003. godine doveo papu sv. Ivana Pavla II. u Osijek i u Đakovo. Papina pitanja u papamobilu o crkvenoj strukturi u Osijeku postala su za njega novim izazovom i novom zadaćom.

Unaprjeđenje teološkog studija u Đakovu. Suočavajući se sa zahtjevima unaprjeđenja teološkog studija, rješavanja statusa našeg teološkog učilišta te za zahtjevima trajne formacije svećenika i teološki obrazovanih vjernika laika, gledajući u vremena koja dolaze, svojim biskupskim autoritetom podupirao je i zauzeto pomagao teološki studij i izgradnju te uređenje studentskog campusa.

Nakon što je Visoka bogoslovna škola, odnosno Teologija u Đakovu uselila u svoju novu, temeljito uređenu, zgradu, nadbiskup Marin nastavlja pomagati i štititi projekt izgradnje današnje Središnje biskupijske i fakultetske knjižnice te Nadbiskupijskog arhiva, uređenje studentske kapele i izgradnju studentskog doma za studente laike. Nakon stvaranja potrebnih pretpostavki, prepoznao je povoljan trenutak te je uspio da 2005. Teologiju u Đakovu bude uzdignuta na rang Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta J.J. Strossmayera u Osijeku.

Reorganizacija crkvenog života u Slavoniji i Srijemu. Navedeni važni koraci koji su osnažili i podigli pastoralni život i djelovanje naše mjesne Crkve te o važnosti grada Osijeka, kroz sinodska su promišljanja urodili plodom. Potaknuli su promišljanja o reorganizaciji crkvenih struktura u Slavoniji i Srijemu. Nadbiskup Marin je je dodatno produbljivao i elaborirao takva promišljanja te propitivao mišljenje biskupa unutar tadašnje Hrvatsko-slavonske crkvene pokrajine i Hrvatske biskupske konferencije. Odlukom pape Benedikta XVI. od 18. lipnja 2008. godine Đakovačka ili bosanska i Srijemska biskupija je uzdignuta na rang nadbiskupije, pod novim nazivom: Đakovačko-osječka, nadbiskupija te metropolija, kojoj su kao sufraganske pridružene ponovno osamostaljena Srijemska biskupija i Požeška biskupija. Osijek je postao drugo sjedište nadbiskupije, osječka središnja župna crkva uzdignuta je na dostojanstvo konkatedrale, a blagopokojni biskup Marin postao je prvim nadbiskupom metropolitom đakovačko-osječkim.

Duboko sam uvjeren da će ga s vremenskim odmakom historiografija smjestiti među najveće sinove i biskupe koje je imala naša nadbiskupija; poslije svakako najvećega našega biskupa J. J. Strossmayera, uz bok biskupa Mandića, Krtice i drugih naših biskupa.

Posljednja želja. Draga braćo i sestre, draga braćo svećenici, iz oporuke nadb. Marina, od 19. studenog prošle godine, progovara dobri pastir koji ljubi svoje stado. Napisao je: "S nadom u uskrsnuće vraća se moje tijelo u zemlju od koje je uzeto. Svoj život prikazujem za Đakovačko-osječku nadbiskupiju, moleći Gospodina da ona ispuni svoje poslanje u izazovima današnjeg vremena."

A posljednja želja mu je:

> "Čuvajte i njegujte slogu i zajedništvo naše Đakovačko-osječke nadbiskupije. Time se ona odlikovala u najtežim trenucima svoje povijesti. I

budite osjetljivi na poteškoće kroz koje prolazi Srijemska biskupija. Vaša solidarnost bit će dalje znak vjerodostojnosti onoga što propovijedamo."

Draga braćo i sestre, zapamtimo: naša sloga i zajedništvo! I osjetljivost za poteškoće kroz koje prolazi Srijemska biskupija!

A Vama, dragi oče nadbiskupe, hvala na svemu. Uvjereni smo da Vas je Gospodin u potpunosti oprao te da Vas je već pridružio u radost i zajedništvo Srijemskih mučenika te Sviju Svetih. Molite za nas da ispunimo svoje poslanje, te da se i mi nađemo dostojni zajedništva s Kristom Gospodinom i s Vama u nebeskoj radosti. Amen.